

V keňských slumech, dětských domovech, národních parcích i u Viktoriina jezera...

Děti v domově v keňském městě Nanyuki byly doslova vyhozeny na ulici ze slumů, protože rodiče je neměli šanci uživit. Tyto měly štěstí, že je sebrala policie a dala do domova. Osudy některých z nich jsou neuvěřitelné až strašidelné. Kdo by chtěl těmto dětem pomoci, může mailem kontaktovat ředitelku Hellen Gathogo (hellengathogo@yahoo.co.uk).

V době, kdy naši čtenáři zhruba před měsícem četli článek o putování Jiřího Pergla a Daniela Ručkala po jižní Americe se oba právě vraceli ze šestitýdenního putování po střední Africe. „Emocionálně to asi zatím bylo nejostřejší, co jsme zažili. Navštívili jsme místa, kam běžný turista nezavítá a o to více dojmů jsme si přivezli. Často však velice smutných,“ přibližuje cestu Jiří Pergl. „Často jsme se ocitli mezi nejchudšími z chudých,“ dodává Daniel Ručka.

„Po přistání v keňské metropoli Nairobi, nejen podle mě nejnebezpečnějším městě světa, jsme si najali dva místní průvodce Patricka a Cyruse, bez jejichž pomoci bychom se patrně neobešli. Chtěli jsme totiž navštívit řadu míst, kam se zkrátka bez pomoci místních nedostanete,“ začíná další cestovací vyprávění Jiří Pergl. Nejdříve jejich putování směřovala do národních parků v centrální Keni. „Prvním byl Hello Gate Park, kde se natáčel slavný film Lara Croft - Kolébka života a v dalším parku Lake Naivasha jsme navštívili dům, kde česká rodačka Joy Adamson vychovávala lvici Elsu,“ přibližuje první dny Dan Ručka. U jezera Nakuru, zařícího miliony plameňáků, nepřímo zažili nepřijemnou situaci. „Havarovala zde cisterna, domorodci začali odčerpávat benzín, což řidič nevydržel a odpálil ji. Zahynulo při tom 135 lidí a všude toho bylo v Keni plno. Máma mi říkala, že o této tragédii informovala i česká média,“ komentuje nepřijemný zážitek Jiří Pergl. Po cestě k Viktoriinu jezeru je zastihla další patálie, když je přehlédl řidič autobusu a naboural jim vypůjčený automobil. „Jsou to kamikadze. Tam jde na cestách opravdu o život. Na policii jsme strávili pět hodin a potom jsme

museli na technickou kontrolu, abychom mohli pokračovat. Přišel černoch v doktorském plášti, desetkrát prudce sešlápl brzdy a řekl O.K.,“ vzpomínají s úsměvem berounští cestovatelé.

Dvacátého ledna, v den inaugurace Baracka Obamy americkým prezidentem, se přesunuli do vesnice Kogelo, kde stále žijí jeho příbuzní a babička. „K té jsme se však nedostali, protože ji hlídali za drátěným plotem vojáci. Mezitím nám naši průvodci vyprávěli o občanské válce, která nedávno Keňu sužovala. Kolikrát nám lezl mráz po zádech,“ dodává s respektem Jiří Pergl, který nechal pro ECHO v Kogelu udělat unikátní fotografii, která je na titulní straně tohoto čísla.

V městě Kisumu se rozhodli, že se vydají do Ugandy. „Autem nás tam nepustili, tak jsme se museli do hlavního města Kampaly vydat s místními. Byl to zážitek. I když Kampala nás trochu zklamala, protože zde byla až nečekaná civilizace s množstvím bělochů a všudypřítomných supermarketů. Chtěli jsme se proto alespoň vypravit do gorilí rezervace, ale když jsme zjistili, že výpravy probíhají na čistě komerční bázi a za vstup chtějí 4000 USD, řekli jsme si, že to není ten pravý zážitek a lá Emil Ho-

lub, otočili se a vrátili do Kisumu,“ dodává s úsměvem Jiří Pergl.

„Potom nás vzal Patrick do vesnice, kde žije jeho rodina. Zde jsme nechtěně zavinili jednu tragédii. Prý se to zde hemží jedovatými palmovými pavouky a tak jsem vyhlásil soutěž, že kdo mi ho přinese, dostane 500 šilinků. Všichni se rozprchlí a nakonec ho přinesli, takže jsme si ho nafotili a natočili. Když už jsme byli na cestě pryč, měl Patrick telefon. Prý se kvůli nám oběsil jeho osmnáctiletý kamarád, protože nám již pavouka nestačil donést a byla to prý pro něj obrovská příležitost získat nějaké peníze. To nám bylo opravdu úzko,“ prozrazuje zlou chvíli Jiří Pergl.

Ve městě Nanyuki je čekal další obrovský zážitek. S průvodci se totiž vydali do nebezpečných slumů, kde žijí ti opravdu nejchudší z chudých - bez vody, hygieny, jídla. Jediné čeho mají dostatek jsou nemoci. Na ploše velké asi jako berounské sídliště Hlinky se tam odhadem tísní neuvěřitelných 250 tisíc lidí. „Mezi nejemotivnější zážitky však radím návštěvu dětského domova. Všechny děti jsou ze slumů, odkud je vyhodili rodiče. Většina z nich jsou takzvaní číchači, protože již od tří let číhají lepidlo, aby zahlali potřebu hladu. Ty, co skončily v domově, měly štěstí, že je sebrala policie a odvezla sem. Při rozpravě s nevléčitelně nemocným tříletým kloučkem s AIDS nebo s dvanáctiletou dívkou, která se už v osmi musela provdat za bohatého podnikatele a byla krutě zneužívána, se vám chce brečet. Nechali jsme jim zde 10 000 šilinků, což je zhruba 3 400 korun a ředitelka domova paní Helen se rozbrečela. Prý jim to stačí na týdenní jídlo pro všech 220 dětí,“ přibližuje Jiří Pergl, který dodává, že nějak chtěli „vykompenzovat“ úmrtí Patrickova kamaráda.

Poté se vydali na jeden z již v Berouně plánovaných cílů. Výstup na nejvyšší horu země 5 199 metrů vysokou Mount Kenyu. „Dva dny jsme šli přes údolí nahoru, dolů. Na výstup se musí vyrážet v noci, aby se na vrcholu bylo za svítání. Od poledne se totiž pravidelně vrchol ponoří do mraků a už se neukáže. Den před námi musel mladého Inda zachraňovat vrtulník. Měl kliku. Byl živý. Pro mrtvé prý nelétá. Našemu průvodci Patrickovi, který byl mimochodem na vrcholu již sedmdesátkrát, se loni stal nepřijemný zážitek. Při výstupu zahynula belgická turistka a on ji pak musel sedmáct kilometrů na zádech snést do tábora. Za doprovodu jejího přítele,“ popisuje výstup Daniel Ručka, ale hned se zasměje, když vzpomíná, jak se na vrchol vydali v džínách a s dvojemi ponožkami místo rukavic. Výstup na plochý vrchol Kilimandžára byl podle jejich průvodců zkomercializovaná selanka, kam už prakticky vyleze kdekdo.

„Po výstupu jsme se vydali za zvířaty do

národních parků. Park Amboseli s výhledy na Kilimandžáro přes slony byl prý nejhezčí, co viděli. Krásný byl ovšem i známý park Masai Mara, s dvoumetrovými Masaji, z nichž se prý rekrutují jedni z nejlepších afrických vytrvalců. „Tady jsme spali v takových stanech v divočině. Všude kolem byly kobry. Naši průvodci nám říkali, že se vesměs pravidelně stává, že se k vám při spánku zvenku stočí přes celtu kobra a hřeje se o vaše tělo. Nám se to naštěstí nestalo. Jo, a na záchod se večer rozhodně jít nedá. Musí se prostě do flašky,“ říká Jiří Pergl, který prý trochu více očekával od slavného tanzanijského parku Ngorongoro. „Byl také úžasný, ale prostě taková špičková zoo. Asi už jsme měli parků moc a byli jsme dost nároční,“ dodává Daniel Ručka.

Po krátkém pobytu na pobřeží Indického oceánu v Mombase, které dnes již spíše připomíná egyptské turistické resorty, a bělochů a Indů je zde prý více než místních, se vrátili do Nairobi. Zde je čekal další nezapomenutelný zážitek. „Chtěli jsme na závěr vidět něco, co bude nad všechno a co vše podtrhne. Vydali jsme se proto do nemocnice pro nejchudší na okraji dvoumilionového nairobského slumu. Doktor Martin, specialista na AIDS, nás provedl po nemocnici. Lidské utrpení je zde nepopsatelné. Na náš dotaz, kde je lůžkové oddělení nám řekl, že žádné není. Všichni se léčí doma a když jsme chtěli vidět ty v posledním stádiu, zavedl nás do kostela. Tam byly desítky zubožených lidí, kteří v modlitbách trpělivě čekali na konec. Nechali

jsme doktorovi kameru a on nám natočil nemocné ve slumech, protože pro nás to bylo zkrátka nemožné. Říkal, že vláda jim dává v přepočtu 60 korun na osobu na měsíc. To je opravdu málo. Rozhodli jsme se s Danem přispět jim a nechali jsme jim na naše dvacet tisíc korun. Snad to alespoň několika nešťastníkům pomůže,“ seznamuje nás s těžko popsatelnými situacemi Jiří Pergl.

Oba dva pak část oblečení nechali svým průvodcům, i z praktických důvodů, aby si v batozích uvolnili místo na suvenýry, kterých si přivezli tolik, že by se z nich dala udělat malá výstava.

Radek Dolejš

Jiří Pergl s prudce jedovatou mambou zelenou - naštěstí přejelou...

Za svítání po zdolání vrcholu Mount Kenya.

Hroši se právem řadí mezi nejnebezpečnější zvířata Afriky.

„Díky našim průvodcům jsme se podívali i do slumů města Kisumu, kam si mnohdy netroufnou ani místní.“

Foto: archiv Jiřího Pergla a Daniela Ručkala

Mezi Masaji. Mimochodem nejlepší afričtí vytrvalci jsou právě z jejich řad.

Sloní idylka v Národním parku Amboseli.